

Autor: Greg Johnson

Část první, druhá, a závěrečná čtvrtá.

Centralizace, čistky a kolaps

Richardu Spencerovi bylo přirozeně líto, že opustil značku, jíž se zaštitila tak energická politická síla a která se stala mezinárodní mediální senzací. Proto se pokusil ji znovu dostat do svého vlastnictví. Byl tu ale problém: nové hnutí z let 2014 a 2015 mělo se Spencerem společného jen pramálo, s výjimkou jména. Spencer to potvrdil v rozhovoru s politologem Georgem Hawleyem z 12. října 2016, v němž akademik shromažďoval podklady pro svou knihu *Understanding the Alt-Right*. Spencer prohlásil: „Alternativní se nestala tím, čím dnes je, díky mně, ale naopak proto, že jsem ji nechal jít svou vlastní cestou.“ 1] Což je pravda.

Při zpětném pohledu z roku 2018 je ovšem také pravdou, že Alt-Right je dnes v takové bryndě – do značné míry, ale rozhodně ne úplně – právě díky tomu, že se ji Spencer snažil získat zpátky.

9. září 2016 uspořádala NPI tiskovou konferenci „Co je to alternativní pravice?“ ve Washingtonu, D.C. Jako řečníci zde vystoupili Richard Spencer, Jared Taylor a Peter Brimelow. Na konferenci odhalil Spencer své logo „Alt-Right“, které se ale nikdy neuchytilo. 2] Spencer se zjevně snažil pasovat do čela nové Alt-Right, předefinovat ji podle svého a vtisknout jí svou pečeť.

Po Heilgate Richard Spencer a persko-americký akademik Jason Reza Jorjani (také řečník na konferenci NPI 2016) společně iniciovali jednání, z nichž vznikla Altright Corporation. Jejimi hlavními akcionáři byli Richard Spencer, Jason Jorjani, Daniel Friberg z Arktos Media a Red Ice TV. 3]

Altright Corporation spustila 16. ledna 2017 web AltRight.com. Spencerovým plánem bylo učinit se vůdcem hnutí tím, že jako vůdce bude vypadat, podle osvědčeného hesla „předstírej, dokud to nebude pravda“ („fake it till you make it“). 4] Hodlal na svou stranu získat co nejvíce výrazných hlasů: ať už kooptací organizací jako Identity Evropa, nakloněním si postav a skupin hnutí příliš velkých, než aby je mohl kooptovat (TRS, Jared Taylor, Kevin MacDonald, Peter Brimelow) a čistkami těch, kteří byli vůči jeho kouzlu imunní (Milo, Mike Cernovich nebo já sám). Především ale poskytoval rozhovory mainstreamovým médiím na základě cynického, nicméně správného předpokladu, že mnozí z řad našeho hnutí přijmou za svého vůdce toho, koho tak označí nepřátelská média.

Staré dobré časy... před třemi lety.

Osud nového webu následoval Spencerovy ostatní projekty: silný start a rychlý úpadek. V tomto případě však byl start mnohem slabší a propad nastal mnohem dříve. AltRight.com se také lišila od dřívějších Spencerových webů vulgaritou materiálů, což byl jednoznačně pokus zavděčit se mladému publiku odkojenému chany a čtenářům Daily Stormer. Takto například Vincent Law uzavřel svůj článek „Daniel Borden doslova neudělal nic špatného“:

Důvěrný zdroj nám prozradil, že se Danielovi vede dobře. Už teď obdržel stovky nahých fotek a návrhů na manželství od různých dívek, solidních sedmiček a osmiček, mezi které se občas zatoulá i nějaká ta devítka.

Daniel se však trochu bojí.

Prý neumí plavat, a tak netuší, jak se neutopit v té záplavě kundiček, která na něj čeká, až se dostane z vězení. Neboj, Danieli, jakmile se dostaneš ven, budeme tě čekat se záchranným kruhem. 5]

Seriózní autoři samozřejmě nijak nestáli o to sdílet stejnou platformu.

O nic úspěšnější nebyly ani Spencerovy snahy o polarizaci a čistky. Šlo o klasický krok z příručky pro rádoby vůdce hnutí-začátečníky: zřídit si PO Box a webzín a následně ve snaze získat příznivce i dárce začít útočit na ostatní postavy hnutí. Základním předpokladem těchto strategií polarizace je, že určité procento stoupenců přejde do tábora útočníka, zatímco zbytek zůstane věrný cíli útoku. Hnutí jako celek tím ale neutrpí, jen se přeskupí.

Ve skutečnosti je však taková taktika pro hnutí velice škodlivá. Použijeme-li velice přibližný odhad, může útočník získat 15 % publika a jeho cíl si ponechá řekněme 40 až 50 %, v závislosti na jeho reakci. Zbytek lidí je tím ale natolik znechucený a demoralizovaný, že odmítnou mít cokoliv do činění s kteroukoliv z obou stran. Někteří to vzdají úplně. Polarizace proto přináší určité výhody agresorovi, ale poškozuje hnutí jako celek, a proto bychom se měli vyhnout každému, kdo takovou strategii používá: je to sobecký propagátor vlastní osoby.

Někdo jistě namítne, že vnucovat hnutí jako Alt-Right centralizované vedení není dobrý nápad. Alternativní pravice, a hnutí bělošského nacionalismu vůbec, tvoří decentralizovaná nehierarchická síť. Uzly této sítě tvoří většinou anonymní jednotlivci a menší hierarchické organizace. Tyto uzly jsou z velké části propojeny přes internet, zejména platformami sociálních sítí. Motorem hnutí jsou tvořiví jedinci produkující memy ve formě článků, podcastů, videí a obrázků. Když se podaří vytvořit obzvláště silný mem, síť ho šíří a dál zdokonaluje, dokud se nevyčerpá a nepřijde něco nového. Když to funguje dobře, „práce“ pro hnutí lidí nejen neustále stimuluje a baví, ale navíc má skutečný dopad na smýšlení lidí.

Protože síť umožňuje kreativní spolupráci nespočtu anonymních jednotlivců, dalo by se říct, že síť je vlastně chytřejší, kreativnější a silnější, než kterýkoli z jejích uzlů. Mezi jednotlivými

uzly ale existují rozdíly. Některé memy vytvářejí, jiné je pouze šíří. Někteří jednotlivci a organizace mají větší publikum, větší dopad i větší morální a intelektuální důvěryhodnost než ostatní. Rád bych, aby se z této sítě etablovaly velké, dobře financované a vlivné společnosti, think tanky i politické strany. Ale i ty největší uzly jsou menší než síť jako celek.

Co by se stalo s celkovou efektivitou sítě, kdyby se ji jeden vůdce pokusil dostat pod svou kontrolu? Dokonce i malé internetové hnutí jako alternativní pravice je složitější a kreativnější než libovolný jednotlivý uzel. Jakmile by se tak kontroly hnutí ujal jediný člověk, nutně by musel zjednodušit jeho strukturu, což by nevyhnutelně utlumilo tvořivost hnutí a zmenšilo jeho dosah. Proto jde centralizace vždy ruku v ruce s polarizací a čistkami. Velikost a složitost hnutí musí totiž být zredukována do velikosti uchopitelné a kontrolovatelné jedinou myslí. Čím omezenější tato mysl je, tím větší budou také škody. Lidé, na které tento samozvaný vůdce nedělá kdovíjaký dojem, navíc musí být z řad hnutí vykázáni.

Centralizace může potenciálnímu vůdci přinést ohromné posílení vlastního ega. Výsledkem ale vždy bude menší, hloupější a méně kreativní hnutí. Bude také méně aktivní, protože dříve nezávislí lidé nyní budou muset čekat na rozkazy seshora, případně na souhlas ostatních, zatímco dříve mohli jednat pouze na základě svého vlastního úsudku. Centralizace proto hnutí nevyhnutelně oslabuje. To platí i v případě, že by centralizátorem byl nějaký organizační génius, schopný vytvořit a vést velkou korporaci či vládu. Tím spíš to pak platí v případě, kdy rádoby-vůdce nezvládá řídit ani úspěšný webzine.

Spencerovy pokusy očistit hnutí od svých rivalů sice nebyly úspěšné, způsobily ale trvalé vedlejší škody. Na podzim roku 2016 tato Spencerova polarizace a čistky sestávaly převážně z pomlouvачné šeptandy. Po Heilgate spustil palbu zjevně závistivých a zahořklých tweetů proti Milovi, Cernovichovi a dalším postavám Alt Lite.

1. června 2017 však Spencer zkusil něco mnohem odvážnějšího, když zahájil útok proti mně a Counter-Currents nepřesvědčivým a lživým článkem, „Greg Johnson’s Attacks and How to Deal with Them“ (Útoky Grega Johnsona a jak se s nimi vypořádat). 6] Spoluautorem článku je Daniel Friberg. Spencer ale nepočítal, že by se jeho akce nemusela povést. Web Counter-Currents ovšem stále funguje, zato Altright Corporation už se v té době rozpadala: nejprve ztratila Jasona Jorjaniho, pak tým Red Ice. Nakonec s ní tiše přerušil vazby dokonce i Friberg.

Takovéto bitvy ale v konečném hodnocení nevyhrává nikdo. V tomto případě byly četné přátelské a kolegiální vztahy nahrazeny nepřátelstvím, zahořklostí a nedůvěrou, jenž přetrvává dodnes. Produktivní kontakty byly přerušeny, takže hnutí ztratilo na efektivitě i funkčnosti.

Ani Spencerův plán nechat se médií pasovat na vůdce nakonec nebyl úspěšný. Pozornost médií totiž nebyla úplně zadarmo: Spencer jim „jenom“ musel pomoci v šíření jejich protibělošské agendy tím, že se vtělil role jednoho z jejich negativních stereotypů – v jeho případě samolibého, snobského, amorálního „WASP“ plutokrata. 7] Média Spencera zbožňovala, protože jim pomáhal vykreslit bělošský nacionalismus v nelichotivém světle. Spencer jim oplácel toutéž mincí v naději, že mu pomohou vystoupat nad jeho rivaly uvnitř

hnutí. Ani jedna ze stran tohoto cynického handlu ve skutečnosti neměla zájem prezentovat bělošský nacionalismus způsobem přijatelným pro bělošskou většinu.

Jak jsem již uvedl, není možné být jediným vůdcem celého hnutí tohoto typu. Člověk se však může stát vůdcem uvnitř hnutí. Existují v zásadě dva způsoby, jak toho dosáhnout: dlouhá cesta zdola či rychlá cesta seshora. Cesta ze zdola znamená od základů vybudovat pevnou platformu, založenou na výsledcích, ať už v politickém aktivismu nebo v propagandistické práci. Cesta zdola je těžší a vyžaduje mnoho let usilovné, trpělivé práce.

Je tedy lákavé zvolit jednodušší cestu seshora. Udělat rozhovor či nějakou mediálně vděčnou senzaci v naději, že vás nepřátelská média označí za vůdce. Ale i když se vám to povede, nemůžete zůstat jen virtuálním vůdcem navždy. Musíte vykazovat také reálné výsledky a to výsledky pozitivní. Spencer za ta léta udělal i spoustu dobrých, hodnotných věcí: konference NPI a jeho nakladatelství Radix i Washington Summit Publishers. To vše ale bylo upozaděno a nahrazeno demonstracemi a šňůrou přednášek na universitních kampusech, jež se ukázaly jako kontraproduktivní.

Tehdy už ale Spencera opustila většina jeho následovníků, včetně jeho vnitřního kruhu. Odmlčel se, kromě občasného tweetu nebo živého vysílání na YouTube. Establishment tak na celém obchodu vydělal. Ať už ale Spencer postupně vymizí nebo se vrátí zpět, média budou záběry Heilgate a dalších Spencerových ostudných *faux pax* ochotně využívat ke stigmatizaci Trumpa i bělošského nacionalismu ještě dlouhá desetiletí.

Ti z nás, kdo se pokoušejí zformulovat morálně soudržnou a historicky přesnou obhajobu věci bělošského sebeurčení, tak budou už navždy spojováni se Spencerem a jeho obranou imperialismu a bělošského supremacismu, výpady proti svobodě projevu, výzvami ke genocidě Turků, zlehčováním významu morálky a jeho „taktického“ rozhodného přijetí bizarních protibělošských předsudků jako „součásti naší velikosti je i vykořisťování ostatních národů“. 8] Jedna věc by byla, kdyby se jednalo o upřímné, byť mylné přesvědčení. Ve Spencerově případě však šlo jen o provokaci a „frajeřinu“.

Za vyblednutí hvězdy alternativní pravice však nelze klást vinu jen Richardu Spencerovi. Hnutí z let 2014 a 2015 nebylo jeho, jen přišel s jeho jménem. A i když Spencer Alt-Right poškodil, když se nad ní snažil převzít kontrolu, hnutí vždy bylo – včetně svých problémů – větší než on sám. Proto Spencer nemůže nést celou vinu za jeho pád. Obzvláště nespravedlivé by pak bylo vinit jej za katastrofální průběh manifestace Unite the Right v Charlottesville 11. a 12. srpna 2017, protože při jejím plánování hrál jen okrajovou roli. Na povrch se tu totiž draly větší síly, které pohltily i samotného Spencera a které by se daly zjednodušeně diagnostikovat jako návrat bělošského nacionalismu „1.0“.

Poznámky:

1] George Hawley, *Making Sense of the Alt-Right* (New York: Columbia University Press, 2017), s. 68.

2] Viz. Margot Metroland, „The NPI Presser: ‘What is the Alt Right?,“ Counter-Currents, 12. září, 2016, <https://www.counter-currents.com/2016/09/the-npi-presser/>

3] O pochybných lidech, napojených na „deep-state“, kteří podporovali vznik Altright Corporation, viz Greg Johnson, „The Alt Right Corporation and the American Deep State,“ Counter-Currents, 18. října 2017, <https://www.counter-currents.com/2017/10/the-altright-corporation-and-the-american-deep-state/>

4] V článku Joshe Harkinsona „Meet the White Nationalist Who Wants to Ride the Trump Train to Lasting Power,“ na webu Mother Jones z 27. října 2016 Spencera citují následovně: „Mám pocit, že předstíráme, dokud to nebude pravda,“ přiznává se. „Chci tím říct, že v některých ohledech to prostě musíte předstírat. Musíte budít dojem úspěchu a síly a tak z toho udělat sebenaplňující se proroctví...“ <https://www.motherjones.com/politics/2016/10/richard-spencer-trump-alt-right-white-nationalist/> Spencer přesnost citátu nikdy nezpochybil a koresponduje to i s jeho ze světa PUA nabytého přesvědčení, že „svádění“ je vhodným modelem politického přesvědčování.

5] Vincent Law, “Daniel Borden Did Literally Nothing Wrong,“ AltRight.com, <https://altright.com/2017/09/07/daniel-borden-did-literally-nothing-wrong/>

6] Viz Greg Johnson, “Reply to Daniel Friberg,“ Counter-Currents, 18. června, 2017, <https://www.counter-currents.com/2017/06/reply-to-daniel-friberg/> Omar Filmersson, “Greg Johnson Told the Truth,“ Counter-Currents, 22. června, 2017, <https://www.counter-currents.com/2017/06/greg-johnson-told-the-truth/>; Alan Smithee, “Friberg Falls Back,“ Counter-Currents, 25. června, 2017; <https://www.counter-currents.com/2017/06/friberg-falls-back/>; John Morgan, “The Truth About Daniel Friberg,“ Counter-Currents, 27. června, 2017, <https://www.counter-currents.com/2017/06/the-truth-about-daniel-friberg/>

7] Pro podrobnější informace o mediální strategii Spencera a Matta Heimbacha/Matta Parrotta, viz Greg Johnson, “In Bed with the Press,“ Counter-Currents, 6. března 2018, <https://www.counter-currents.com/2018/03/in-bed-with-the-press/>

8] <https://youtu.be/h6N4VNxDt24>

Esej Grega Johnsona *What is the Alternative Right? Part 3* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 22. října 2018.